

בכווית אסור להראות את הבטן

ג'ואה פואד, רקדנית הבטן מס' 1 של לבנון, הרימה את הטלפון בחדרה בלונדון. דיבר בעלה-לשעבר, איש-עסקים כוויתי עשיר. „שמעתי שאת עומדת לנסוע לכווית“, פתח.

„כן, בשבוע הבא.“

„אם כן, אבקשך לא להזכיר שם ש-היינו נשואים. זה עלול לפגוע במעמדי. אני אדם חשוב שם, את יודעת. אגב — מה את נוסעת לעשות שם?“

„לרקוד“, השיבה הרקדנית.

אבל היא טעתה. כמה דקות לפני ש-עלה המסך על הופעת הרביו המוגזנת, באולם „אנדלוסיה“ בכווית, בו הצטרפו 3000 צופים נלהבים, התבשר האמר-גן הלבנוני: „אסור לנג'ואה פואד לר-קוד!“ מדוע? מפני שבכווית אסורים ריקודי-בטן. השילטונות חשבו שנג'ואה תרקוד ריקודים פולקלוריים.

מחאות הקהל לא הועילו. נג'ואה לב-שה שימלה ארוכה, ושימשה מנחה של הערב. אבל כעבור שבוע הופיעה בפני אולם מלא מעריצים בביירות. מעריצים שהגיעו אותו יום עצמו מכווית, במטו-רים חכורים.

אל משרד-הדתות ואל משרד-הפינים! השיב לו מזכיר ההסתדרות, אהרון בקר: „אני מקווה שגם פה וגם שם יושבים יהודים...“ סגן השר לענייני קליטה, ליובה אליאב, הסביר השבוע את דרכי הפעולה של משרדו. בין היתר הדגיש אליאב את קשייה-השפה של העובדים בקליטת עולים. אליאב סיפר, כי לעיתים קורה שבערב אחד נוחתים מספר מטוסים במלחמת-העופה לוד, ובאים עולים מארצות שונות, דוברי שפות שונות. „אילו שר-החוזק אבא אבן היה פנוי, ויכול היה לעבוד אצלנו, היינו מצי-בים אותו בלוד, והוא יכול היה לפתור בעיות רבות בתחום ריבוי הלשונות. הוא היה יכול להיות עובד-קליטה יוצא מן ה-כלל, אלא שכידוע אין הוא פנוי“ — סיים ליובה אליאב. רבים האנשים באזור המיוחד-התיכון, המאוכזבים משליחותו של „גונאר יארינג“, שגרירו של מזכיר ה-א"ם. אך בכל זאת יש לזקוף לזכותו של המתווך, הצלחה אחת, למרות שאינה קשור-ה ביחסים שבינינו לבין הערבים: יארינג תיווך בין המיפעל השוודי לייצור מכונות דפוס אופסט, סוגנה, לבין אברהם מזנ-זון, בעל דפוס ממאה-שערים בירושלים. לאחר שהאחרון פנה אליו וביקש את הת-ערכתו להחשק קבלת המכונות שהזמין, בשבדיה. התיווך היה מוצלח עד כדי כך שהמכונות הגיעו לירושלים ימים ספורים אחרי הבקשה. השגריר הבריטי מייקל האדו המדבר עברית שוטפת, הביע את דעתו שיש להקים תנועה בשם „עליית ערלים“, להגברת עליית לא-יהודים. השג-ריר מתנגד למילה „גויים“, שיש לה צליל שלילי, והופתע שהקהל הישראלי, שבפניו הביע את רעיונותיו, אינו מוכן לקבל את המושג „ערלים“.

שותלים

מוח

„פעם הייתי דתי“, הכריז ביום שישי ה-אחרון משה דיין, „אבל היום איני יכול להסביר את ההבדל בין ספר-הפילה לספר-תורה.“ את ההכרזה המפתיעה הזאת הש-מיע משה דיין (21) באוזני שופט השלום

כשנשאל השבוע גידעון נאור, המזכיר הפרלמנטארי של הליברלים העצמאיים ו-דובר המפלגה, מה דעתו על מיניויותו של נשיא צרפת, שארל דה-גול, כלפי ישר-אל, השיב: „ממש מדהים שגנראל בעל אף יהודי, יתחבב את אפו לתוך עניינים יו-דיים בצורה כה אנטי-יהודית.“ הרמטכ"ל חיים בר-לב הצטרף לאגודת מחיי השפה העברית בצה"ל. הביטוי האחרון שהמציא ה-רמטכ"ל, ושחזר כבר לשימוש בצה"ל, הוא: „יצי"ם. פירושו: יש לי צרות משלי.“ למסיבה שערכה השבוע יחידה של צה"ל, בהשתתפות הרמטכ"ל ומיספר אלופים, גייס האמרגן מרקו תורג'מן את אורף זרי הר ושייקה אופיר להופעה בהתנדבות. ניצל אורי וזרר את נוכחותו של בר-לב ו-תורג'מן תחת קורת-גג אחת וסיפר מעשה שהיה לפני שנים, כשבר-לב היה מפקד גייסות השריון ומרקו הרס"ר של הגייסות. וזה היה המעשה: יום אחד כינס בר-לב את כל קציני המטה שלו להתייעצות בעניין מביצע חשב. כל אחד מן הקצינים חיוה את דעתו, כשסיימו, פנה לפתע בר-לב, ל-הפתעת הכל, אל הרס"ר וביקש לשמוע גם את דעתו. בתום השיבה פנו הקצינים אל מפקדם ושאלו אותו: „מה פתאום אתה מת-ייעץ גם במרקו תורג'מן?“ השיב להם בר-לב: „אני רוצה לדעת גם מה היא דעתם של הערבים!“ נראה כי גם שר-הביטחון משה דיין מאמין באמונת תכלית. ה-שבוע, כשענה על שאלתה בכנסת בעניין אבידות הצבא העיראקי בירדן, הודיע כי היו לצבא העיראקי „שבועה הרגוים ו-14 פצועים.“ שאלה נוספת באותו נושא היתה: „האם אחרי פעולה זו, גדלה או קטנה ה-נוכחות העיראקית בירדן?“ ענה דיין: „אני נני סבור שחל בה שינוי, אבל יש ארבעה, כלומר, חוסר-פעילות של הכוחות העירא-קיים הנמצאים בירדן — עד עכשיו.“ כאן הקיש דיין על העץ של הדוכן — כסגולה נגד עין רעה. אם היה נערך מישאל-עם בעד או נגד משה דיין כשר-הביטחון, היה נשיא הליברלים העצמאיים, פינחס

נג'ואה פואד

תערוכת הציורים שלו הנושאת את השם ה-משונה: תמונות סנטימנטליות עם פצצות אטום. בפתיחת התערוכה קיבל פיינגרש מתנועת רבות. אחת מהן משכה במיוחד את תשומת-ליבו: היא היתה עטופה בנייר צב-עוני וקשורה בסרט זהב. כאשר פתח פיינג-גרש את החבילה, הוא מצא בתוכה — חצי כיכר לחם בצירוף פתק: „מציור אי-אפשר לחיות!“ על הפתק היה חתום ידיו של עווד — הפירסומאי מנחם חליף. באחד הקטעים בתוכנית החושה רבות, פצצה של שלישיית התאומים, צועק חבר השלישייה חנן גולדברג, את המילה „פצצה“. השבוע, כאשר הלהקה הופיעה ברמת-השרון והגיע הרגע של חנן לצעוק, כבה האור באולם. כשהודלק האור נמצא רובו של הקהל במנוסה, כשאנשי הג"א ב-מקום מנסים להרגיע אותו ולהחזירו ל-מקומותיו. שבועיים אחרי שוחרר מן הכלא, כבר הופיע לחנן פרקיש כמתאגר-ף בתחרות פומבית, כשהוא מתמודד ב-זירה עם אלוף ישראל חיים שפיר. פר-קיש, שהיה בעבר בעצמו אלוף, הדהים את כל הצופים, בהפסקות שבין סיבוב לסיבוב, כשיריבו נח על הספסל ומאמנו משיב את רוחו בניפנוף מגבת, המשיך פרקש לקפץ על הזירה, סירב לנוח.

פסוקי השבוע

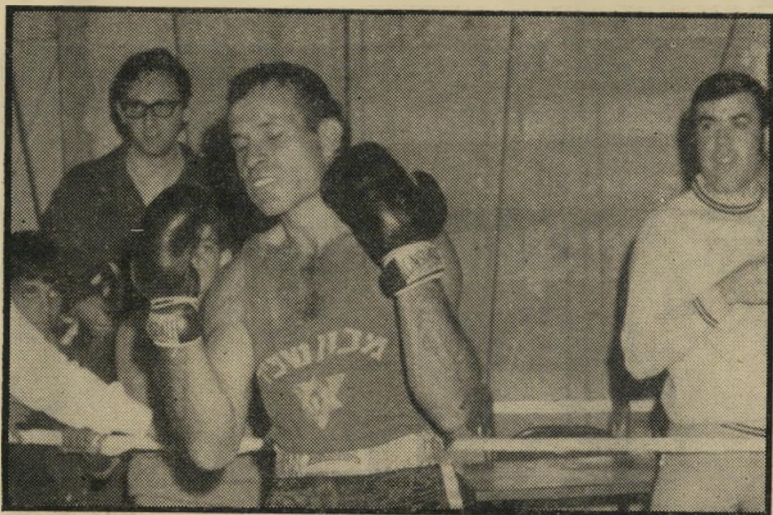
מזכיר-המישנה של מפלגת העבודה, שמעון פרס: „החלטנו ש-על חיינו יגן רפול (קצין צנחנים ראשי רפאל איתן) ולא דה-גול. אנו גם יודעים שרפול מסוגל להגן עלינו טוב יותר מדה-גול.“
ח"כ גח"ד יוסף סרדין, על ה-הבדל בין ירושלים ותל-אביב: „ירושלים שלימה. תל-אביב: חתיכות, חתיכות...“
סגן יו"ר הכנסת מטעם גח"ד, ח"כ אריה בן-אליעזר, בהגיבו על עזרת פינחס לבון לפינחס ספיר: „פינחס לבון ופינחס ספיר יוצרים במדינה אידיאו-לוגיה, חלוקתית, בקרוב יקימו מידרשה מיוחדת לצורך כך, ובוודאי יקראו לה: מידרשת פינחסיים.“
הפיומנאי דידי מנוסי ב-„ידיעות אחרונות“: „מישהו הוכיח בקיאות ספרותית / כשציטט את מאפו לפני שבוע / עת כינה את העיתונות הבלתי-מפלגתית / בשם, עיט צבוע.“ / אז מדוע שאנחנו נהיה מפגרים / ולא נצטט לו לאמור: / שגם פרץ סמולנסקין כתב ספ-רים / וביניהם את „קבורת תמור“.

החדש של יגאל לב, העוסק בבעייה של השתלמות. טורקוב ישחק במחזה את תפ-קיד הפרופסור-המדוען, העורך שתילת-מוח ראשונה בראשה של אשה ישראלית. המת-זה נועד לברר בעיות מוסריות ותברתיות, ובעיקר את השאלה: באיזו מידה פועלים כיום אנשי-המדע כשהם מנותקים מן החב-רה הסובבת אותם? הפירסומאי צבי קרמן בחר בשיטה חדשה כדי לפרסם את המוצרים שהוא מטפל בהם: לאחרונה קיבל כל זוג שנישא בגוש דן, חבילת-שי ובה גרביים לגבר וגרבי נילון לאשה מ-תוצרת סבדינה. בצירוף פתק: „אמנם לא הומונו, אבל בכל זאת אנחנו שולחים מתנה.“ הוא לא הסתפק בכך ושלח חבילות-שי של גרבי סבדינה גם לחיילות צה"ל המשרתות ברמת-הגולן ובגליל העליון. כל חבילה הכילה גרבי-מיכנס המים, שהותא-מו במיוחד לאקלים השורר בחורף בצפון הארץ. איוה עולם מצחיק. אחרי שהעו-וד הזה פירסם את המתחה שעשו עובדי משרד הפירסום של דויד בורנשטיין, שלחם המונות חתונה פיקטיבית לחבריו, מתברר שהפירסומאי החליט להתחתן על-באמת עם ידידתו, המשרתת כרס"רית של בית-הספר התיכון של צה"ל — יפה בינ-שטוק. ההזמנות שנעשו עליידי עובדיו — שייכות לעבר. ואילו כעת נשלחו ה-הזמנות האמיתיות. לכן, מתבקשים המו-דים לבוא בזמן ובמקום שנכתבו בהזמנה השנייה.

אטום

עם סנטימנטים

התכשיטאית רחל גרל יצאה לארצות-הברית כדי לערוך שם תערוכה של תכשי-טיה. רצה הגורל ועם בואה לשם התפר-סמה בעיתונות הידיעה על מעצרה של ה-ישראלית רחל גרל, אחרי שנתפסה בהב-רתת יהלומים לארצות-הברית בסכום של חצי מיליון דולאר. עכשיו צריכה רחל גרל ללכת ולהכחיש בפני כולם כי היא אינה רחל גרל, למרות שגם היא עוסקת בתכ-שיטים. במאי הקולנוע אורי זוהר נמצא במלוא כושרו. חודשים ספורים בלבד אח-רי שאשתו איליה ילדה לו את בתו אחי-נעמי, אחות לפישל בכורה, היא נמצאת שוב בהריון. שותפו של זוהר, האמרגן אברהם (פישל) דשא אינו מפגר אחריה. גם אשתו, שילדה לו לפני פחות משנה בת, נמצאת שוב בהריון. ה-צייר עווד פיינגרש פתח השבוע את

מתאגרף פרקש חוזר לזירה לא רוצה לנוח

מנחם אילן, עת הובא בפניו לשם הו-צאת פקודת-מעצר נגדו, כחשוד בהחזקת כלי-פריצה ובהתפרצות לבית-ספר דתי, מ-נו גנב סידורית-פילה. אילן לא התרשם מהכחשתו של כפילו של שר-הביטחון, ציונה לעצור אותו ל-15 יום. אלוף פיקוד ה-צפון, האלוף דויד (דודו) אלעזר, בא השבוע לתל-אביב ולא הצליח למצוא את ידידו בקפה ששימש להם מקום מיפגש קבוע. שמע דוד כי המרכז החדש הוא מס-עדת ג'ק, בה יושבת כיום הבהימה התל-אביבית. הסתובב דוד במכונית כשעה ב-חוצות העיר עד שאתר את המקום. כש-נכנס לשם, העמיד בעל המסעדה, ג'קי רונן, בקבוק יסקי לכבוד החבר החדש המצטרף למועדון, וקציני צה"ל ואנשי ה-בוהימה אשר נכחו במקום, חגגו את ה-מאורע. השחקן הוותיק זיגמונד פור-קוב, שחזר מאמריקה הדרומית כדי לה-קים מחדש את תיאטרונו המוקדש למחזות מקוריים, מצא סוף-סוף מחזה ישראלי ה-ראוי להצגה. הוא בחר להציג את מחזהו

רוזן, מצביע בעדו. „איני אומר שלדעת-י משה דיין צריך להיות ראש-משלה“, אמר רוזן, „אבל אני בהחלט סבור שהוא שר-ביטחון טוב.“ כן כינה רוזן את דיין כי „אישיות מסנוור ממש, כאשר איש כדוין, ליד ותנין הארץ, מתגלה כשהרפתיותו על הבעייה הערבית כאחד שהעמיק להבינה.“

ערלים

לא גויים

בישיבת הוועד הפועל של ההסתדרות, אשר נערכה השבוע, ניסה איש המחלקה לסיפוק צרכייה, פערדיה לוי, לשכנע את הנוכחים בחיוניות טיפוח הרת בקרב חברי ההסתדרות: „הכשרת מיטבתי-ההסתדר-רות אינה שאלה של כשרות אלא של כו-שרות! אמר. וכשמקיבוץ עין-חרוד פנו אלי-נו בבקשת עזרה להקמת בית-כנסת שם, לא יכולנו לסייע בידם, והם נאלצו לפנות